

Землетрус, який не землетрус

— О, давай оцей візьмемо! — Тафіті, усміхаючись, притулився до одного з гігантських бабусиних гарбузів. — Хіба він не апетитний?

— Ще питаєш! — у Пензлика аж слинка потекла. Тепер лишилося докотити гарбуз із городу до кухні, і тоді бабуся Тафіті спече свій знаменитий гарбузовий пиріг. Смакота!

— Готовий? — гукнув Тафіті. — Тоді раз, два... Штовхай!

Пензлик підштовхнув рильцем, і гарбуз покотився. Минулого року Тафіті доводилося робити це з братом Туту. Ото була морока!

Але тепер є Пензлик. Найкращий друг Тафіті й почесний сурикат, хоча насправді

він великий, товстий
і сильний китицевухий
свин. Саме те,
що треба, аби
докотити додо-
му гігантський
гарбуз.

— Зачекайте! — Туту стояв на варті. — Щось не так!

— І що ж? — запитав Пензлик. Але тут і він помітив. Земля затремтіла. А здалеку долинуло глухе гуркотіння.

— ТРИВОГА! — заволав Туту.

Він і Тафіті одразу зникли в найближчій норі. Лише завеликий Пензлик мусив скористатися

додатковими дверми. Друзі зустрілися у вітальні. Тим часом земля вже не просто тремтіла — вона двигтіла. На стінах хиталися картини, усіх припорошило пилом.

— Землетрус! — заскиглив Туту.

Але дідудусю видніше:

— Ні, це слони!

Бабубуся зблідла:

— Нащо ото так близько витупцьовувати?

Горе їм, якщо потопчуть мої грядки!

Вона вже зібралася вийти надвір,
щоб подивитися, але

Тафіті й дідудусь
її затримали:

— Не йди,
вони просто
над нами!

І справді:
над їхніми
головами

щось оглушливо тупотіло, гупало, гуркотіло та гриміло, у вітальні з полиць падали книжки, а стільці перекидалися. Тафіті аж у піт кинуло. Хоч би стеля не обвалилася!

Під столом у вітальні вони перечекали найгірше. Потім бабубусю вже неможливо було втримати. Вона кулястою блискавкою вилетіла надвір.

— О НІ! — Тафіті почув її крик, а тоді й сам усе побачив: город був спустошений. Високі стебла кукурудзи й пагони витолочили. А гарні круглі гігантські гарбузи геть усі з'їли!

— ДИКУНИ,
НЕНАЖЕРИ,
ОДОРОбЛА! —
шаленіла
бабубуся.

Але від хуліганів тільки й сліду лишилося, що велика хмара пилу.

— САВАННІ КОТКИ ДОРОЖНІ,
ГАРБУЗОЇДИ, ВЕЛЕТНІ ДУРНОВЕРХІ, ПИЛОВІ
ПОЧВАРИ, ТОПТАЛЬНІ МАШИНИ! — бабубуся
повільно видихнула.

— Годі вже, — обійняв її дідудусь.

— Завтра засадимо город наново, —
намагався втішити бабубусю й Тафіті.

Вона кивнула. Усі мовчки дивилися,
як пилова хмара дедалі меншала.

Пензлик опустив вуха.

— Оце й наїлися гарбузового пирога...

Тафіті замислився.

— Бабубусю, якщо ми знайдемо якийсь фрукт,
ти таки спечеш нам пиріг?

— Ну звісно, — кивнула бабубуся. — І хай
що ви принесете, у мене для всього знайдеться
першокласний рецепт!

— Ура-а-а! — Тафіті одразу кинувся
на пошуки. — Агов, Пензлику, ти зі мною?

— Ще питаєш! — зарохкав кабанчик,
наздоганяючи друга. — Ніби ти пішов би сам,
без мене!